

Biblioteka
European Union Prize for Literature

Naslov romana na luksemburškom
Tullio Forgiarini
Amok. Eng Lëtzebuenger Liebeschronik
Prevedeno sa autorizovanog prevoda na italijanski
(Amok, prev. Christian Welter)

© Editions guy Binsfeld Luxembourg 2011

© za srpski jezik Odiseja

2013

EUROPEAN UNION
PRIZE FOR LITERATURE

LE GOUVERNEMENT
DU GRAND-DUCHÉ DE LUXEMBOURG
Ministère de la Culture

Objavlјivanje ove knjige podržalo je
Ministarstvo kulture Velikog Vojvodstva Luksemburg

Co-funded by the Creative
Europe Programme
of the European Union

The European Commission support for the production of this publication does not constitute an endorsement of the contents which reflects the views only of the authors, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

Tulio Fordarini

AMOK

Luksemburška ljubavna priča

Sa italijanskog preveo
Aleksandar Levi

Odiseja
Beograd, 2020.

„U početku beše Strah“, rekoň.

Jakob Bronski

JEDAN

„Da će me naguziti. Pod tuševima. A čega drugog?”

Nisi to rekao. Samo si pomislio. Zato što sam ja to pomislio. A ja bih to i rekao. Ali ti ne. Zbog toga što ne bi ni imao hrabrosti da tako nešto kažeš. Uostalom gospodina Kremera si nazvao seronjom, a gospođi De Matos poručio da ćeš joj jebati kevu ... Mogao si mrtav ladan da kažeš i gospođi Štajnes *Da će me naguziti. Pod tuševima. A čega drugog?* Naročito zato što je gospođa Štajnes prava vaspitačica. Nikada se ne ljuti. Gotovo nikada. Već sat i nešto ti drži pridiku. *Gledaj me kad ti se obraćam!* – kaže. To i činiš. Samo nakratko. Zato što ti je pogled prikovan na njene velike sise nalegle na sto u menzi. *Ekstra sifoni, prva liga*, imaš običaj da kažeš. Tada uvek pocrveniš. Digne ti se patka. Gospođa Štajnes ništa ne primećuje. A možda je baš briga. Pokušava da ti bolje objasni šta je Drajbuer. Nije tamo tako strašno, veli. Nije kao u pričama koje se raspredaju. Tamo bi ti bilo bolje nego kod kuće. Mnogo bolje. Sve je uređeno. Postoje pravila kojih kod kuće nema. A tu su i ljudi koji bi ti pomogli

da se vratiš na pravi put. A osim toga, nećeš tamo ostati zauvek. Samo nekoliko meseci. Ako sve bude kako treba. Ako se malo potruđiš. Moraš da se maneš svojih ispada, kaže. Zašto nećeš? Bojiš se? A čega bi trebalo da se bojiš? *Da će me naguziti. Pod tuševima. A čega drugog?* Naravno da se plašiš toga. Ali to ne bi rekao ni za šta na svetu. Svakako ne gospođi Štajnes. A ni bilo kome od preostalih smradova. Toga se bojiš. O tome su ti pričali prijatelji. Imaš drugare koji su već bili tamo. U Drajbueru. Podosta njih. Nijednom od njih nije stradalo dupe. Ni pod tuševima, ni bilo gde drugde. Barrem tako kažu. Spasli su se jer su već imali prijatelje tamo. To tvrde. Ali zato su ih tukli. To je normalno. Svaka pri-došlica popije batine. Tako je to. Ti se ne plašiš lemanja, ne plašiš se čak ni ćelije u koju stavljaju one koji prave nered. Samo dušek na podu. Hleb i voda. Kao u filmovima... Kao u Kelnu... Ali da te naguz... *Ništa!* – odgovaraš gospođi Štajnes, a onda ponovo okrećeš pogled ka stolu. Prljavom stolu u menzi. Preplavljenom mrvicama. Zamišljaš da su to osobe. Prave žive osobe. Ako bi disao duboko možda bi se i pomerile. U zavisnosti od pravca u kojem bi okrenuo glavu mogao bi da ih okupljaš ili raštrkaš.

Gospođa Štajnes je otišla. *Vidimo se kasnije*, rekla je i ustala. Možda je izašla da popuši cigaretu. Iako je pušenje zabranjeno, ona uvek pronade kutak za to. Kao i drugi profani. Gospođa Štajnes ima 28 godina. Znaš to. Znaš to zato što si je lično pitao. Gospođa Štajnes miriše na cigarete i žvakaće gume. Njena plava kosa miriše na jabuke. To primećuješ kada sedne pored tebe da ti pomogne oko domaćeg zadat-

ka. Uglavnom je ljubazna prema tebi. Čak i kada se ponašaš kao poslednji kreten. Ili kada buljiš u njen dekolte.

Osim tebe nema gotovo nikoga u menzi. Svi ostali su već u autobusu. Zbog njih nisu morali da sazovu savet. Tu su samo prazni stolovi. I spremačice. Portugalke. Ranije to nisi znao. Sve dok ti to nije rekla tvoja majka. I ona je radila ovde. Ne baš dugo. Ubrzo se posvađala s nekim. Sandra se uvek sa nekim zakrvi na poslu. Dobro je što nije tu, zar ne? Sad ne moraš da je izbegavaš. A ni ona tebe. Da se praviš da je ne poznaješ. Ona je želela da bude tako. Ti takođe.

Sada se, ipak, nadaš da će doći. Zbog saveta... Nadaš se da će doći sama... Ne sa Stivom... Inače će taj opet početi da izigrava životnog saputnika – brižnog poočima. Samo zato što ti već nekoliko nedelja kreše kevu. Da te blam pojedje. Ta protuva ima samo deset godina više od tebe... A ti? Znaš kako to sve ide. Nije ti ovo prvi savet. To je... Znaš li uopšte koji po redu? Dva u Petanžu... U Grevenmaheru samo jedan, zato što si otišao pre nego što su mogli da sazovu drugi... I sada ovaj ovde... U... Koliko? U nepune dve školske godine.

Radićeš isto kao i uvek, ionako znaš šta žele. Kad je savet u pitanju, tu nema prostora za iskrenost. Traži se samo jedna stvar: pokunji se i laži najbolje što znaš. Možeš i da zaplačeš. Naročito kada počnu da pričaju o Drajbueru. Uostalom, ruke su im vezane. Imaš samo petnaest godina. U svakom slučaju moraju da te zadrže.

Tvoj ajfon počinje da vibrira. Tvoja majka. Kasni. Ali stići će. Šalje ti smajlija. Prava stvar za savet. Tvoja majka je glupa. Nestvarno glupa. Nije njena krivica. Ali ni tvoja. Ti si

samo omaška. Ona ti je to lično rekla. I to više puta. To priča i pred drugima. A potom se smeje. Ne treba da te je sramota zbog te ludaje. Ali ipak te je sramota ...

Tražiš video-klipove koje ti je preko Blututa posalo Rui. Rui ima više od hiljadu pornića. Povremeno ti udeli poneki. U većini slučajeva moraš da ih platiš. Kao i svi drugi. Moraju biti dobro sakriveni kako ih profanke ne bi odmah našle kad ti zaplene mobilni ...

Stavljaš slušalice i odlaziš u kupatilo da ga izdrkaš.

DVA

Više voliš da sediš pozadi. U kolima. Tako ne moraš stalno da gledaš svoju majku. A ona ne mora da se muči da razgovora s tobom. Svejedno ti je da li ti se obraća ili ne. Štaviše, draže ti je kada ćuti. Izgleda da nemate šta da kažete jedno drugom. Barem ništa važno. A kada si pozadi možemo stalno da se igramo Džonija Čikaga. Ti kažeš *Džon Gudebuer*? A ja van sebe odgovaram *Čikago!* *Zovem se Džoni Čikago, kretenu!* Samo tako i nikako drugačije. Baš kao u filmu. To te stravično zabavlja. Da nas neko čuje pomislio bi da smo skroz odlepili. Ali niko nas ne čuje. Čak ni Sandra. Sluša Robija Viliijamsa. Do daske, kao i uvek. Juri kao raketa. Kao i uvek. Pa ipak cmizdri. Gledaš kako briše suze i šmrče. Ne brini, nisi ti uzrok. Zbog tebe se gotovo nikad ne uzbuđuje. Možda ponekad. A samo ponekad i postane osećajna. Obično kada je pijana. Ne. Ona plače zbog Stiva. Zbog tog bednog drkadžije... Devet, deset nedelja. To je uobičajeni prosek. Toliko je vremena potrebno svima da se zasite jebačine sa njom. Šta? Šta ti smeta? To što tvoju

majku nazivam njenim imenom? Pa i ti je tako zoveš. Nikad joj ne kažeš *Mama*. Ili *Mamice*. I ti joj se obraćaš sa *Sandra* ili *glupa krmačo* ... Zar ne želiš da znaš šta su joj sve radili ti silni frajeri? Ti? Baš ti? Sa svim tim pornićima u koje buljiš? Ne bi poverovao, ali u redu ... No, da se vratimo na Sandru: najkasnije za deset nedelja počinje da guši sve svoje frajere. Histerična i ljubomorna guska ... Deset nedelja je prilično dug period ako se uzme u obzir koliko je Sandra blesava ... A što se tiče Stiva, ne bi ti smetalo i da je potrajalo duže. Bio je prilično ćutljiv. Doduše, često je pokušavao da ti kaže šta treba da radiš. Jednom je čak išao sa nama na karting ... U svakom slučaju, bolji je od onog što te je vodio u krađu. Kako se beše zvao? Sećaš se? Uvek smo stajali na ćošku. S mobilnim u ruci. Ako neko naiđe ... Nikada niko nije naleteo. Koliko puta nas je vodio? Tri, možda četiri puta. Posle su uvek odlazili u kazino. On i Sandra. U Nening. Jednom su povel i nas. Morali smo da ostanemo u kolima. Do otprilike tri, zar ne?

Sada više ništa ne govoriš. Jednostavno gledaš kroz prozor. Posmatraš kako kiša zasipa raznorazne selendre kroz koje prolazimo. Čuješ svoju majku kako šmrče. Voleo bi da je mrtva. Ili da barem nije tu ...

Ona moronka Molitorka sedela je na kraju stola, s desne strane. U sredini je bio gospodin Šank, razredni starešina tvog odeljenja. Ako se sve uzme u obzir, po tvom mišljenju, gospodin Šank je prilično ljubazan. Okolo su sedeli i ostali. Gospođica Korin, gospodin Bartolome koga zovete

Pederčina i gospođa Štajnes... Da budemo precizni, Natali je sedela na kraju, s leve strane. Ostali profani su sedeli u drugom redu. Ne znaš im svima ni ime. Nisi ih često viđao ove godine. Čekao si Sandru petnaest minuta. Najzad si čuo kako stiže. Njene cipele na štiklu su naprosto odjekivale hodnikom. Ponovo te je bilo sramota. A tako je bilo i kad je ušla. U miniću, sa tonom šminke. Najgori je bio taj njen kreštavi glas... Okrenuo si pogled ka stolu ispred sebe...

Gledaj u mene! Ne u sto! – rekao je gospodin Šank. To si i uradio. Ali ne zadugo. Ionako je gospodin Šank veći deo vremena pričao sa tvojom majkom. Na njenom licu se ponovo ocrtao smešak popušiću-ti-ako-budeš-ljubazan-prema-meni. Zna da bude odlična glumica, tvoja majka...

Znate li zašto smo vas pozvali? – upitao je Šank. Tvoja majka je klimnula glavom. To je grozno, zar ne? Oglasila se moronka Molitorka. Sandra je ponovo potvrdila blagim klimanjem glave. A šta ti imaš da kažeš o svemu ovome? Svi odreda su želeli da čuju odgovor. Uradio si kao i uvek kada ne znaš kako više da se izvučješ. Nisi prozborio ni reč. Samo si zurio u klupu ispred sebe. Moraš da gledaš u lice kada ti se neko obraća, rekla je moronka Molitorka. To si i učinio. Samo koju sekundu. Ako nemaš šta da kažeš, barem nam ponovo ispričaj šta se desilo tog utorka posle podne. *S tvoje tačke gledišta*, rekla je gospođica Korin. *Onako kako si ti to doživeo*, dodala je za njom Natali. Kao da ti ne znaš šta je gledište. A onda si ponovo ispričao sve. Onako kako su ti već sto puta ispričali drugi. Ne onako kako je bilo. Onako kako je trebalo da bude...

Danijel. Najgori govнар u našoj školi. Nikad ne zna šta je dosta. Već nedeljama. Stalno trabunjа isto. Kako nemaš oca. Ili kako imaš više njih. A tek tvoja majka. Kurva. Samo još autobus nije prešao preko nje... Naravno, nisi to tako ispričao. Iako je Danijel upravo to rekao. Iako znaš da je Danijel u pravu. Baš zato što znaš da je Danijel u pravu... Danijel. Retard bez trunke mozga... Savetu si saopštio da je neprestano vređao tvoju majku. Bio si zadovoljan što niko nije rekao *Vređao? Kako to vređao?* Dakle vređao... A kad je jednom prilikom nastavio sa tim, ščepao si ga za vrat. Na mostu. Stegao si mu šal oko vrata sve dok nije začepio lajavu gubicu. Ni to nije bilo dovoljno da prestane. Nisi ni primetio da je malo falilo da se surva sa mosta. To ti nikako nije bila namera, kažeš... Smrdonja je bio modar u licu i gotovo se usrao u gaće od straha. A mislite li da je to bilo dovoljno da prestane? Sutradan je nastavio! Baš je lud... To više nije normalno, zar ne? A onda ti je prekipelo. Pala ti je na pamet jedna ideja. Super ideja. Zapravo, to je bila moja ideja. Kao i sve ideje koje ti padnu na pamet. Ali to ti niko ne bi poverovao. Eto zašto si izjavio da je to bila tvoja ideja. Nagovorio si Ruija da pozove Danijela da dođe na fudbalski teren. Iza svlačionica. Ispričao si da si pre neki dan sakrio palicu za bejzbol u oluk i kako si iznenada naleteo dok su gledali porniće na Ruijevom ajfonu. I kako je Danijel istog trena počeo da se dere. Gleda tvoju majku. Ako hoćeš možeš i ti da mi se pridružiš da vidiš kako liže kite. Nisi ništa rekao. Došao si do oluka i izvadio palicu. Naravno da govнар nije odmah ukapirao. Baš je moron... Nastavio je da se cereka. A ti si ga olešio namrtvo. Pa ne baš bukvalno. Pazio si da ga

ne udaraš po glavi. Samo po rukama. Leđima i nogama. Čak si mu i uzeo ajfon iz ruke. Naravno da ne bi kasnije morao da platiš štetu. A nisi baš ni zamahivao snažno. Nije se čulo nikakvo krckanje kostiju ili nešto slično. Dvadeset puta si ga opaučio. Tačno dvadeset puta. Brojao si. Naglas. Rekao si Danijelu da i on broji. Kada je došlo do dvadesetog puta samo si odbacio palicu. Još jednom si ga šutnuo. U stomak. Cilj su ti bila njegova muda, ali si promašio. Ni to nisi rekao. Taj deo sa mudima. Takve reči ne ostavljaju dobar utisak. Umesto toga rekao si da ti je žao. To je notorna laž, ali oni vole to da čuju. Dodao si i da ne bi voleo da ideš u Drajbuer.

U tom trenutku tvoja majka je briznula u plač. Kao da je čekala da joj neko da znak za start. Pogledao si u sto i pustio je da plače. Nisi se ni branio kada te je šćepala za ruku. Ti je zaista mržiš, ali bi ostavio veoma ružan utisak da si je odgurnuo.

Pustili su vas da izađete. Uplakana Sandra je išla ispred tebe. Ti nisi progovorio ni reč. I dalje si je se stideo. Možda i ona tebe. Posle pola sata mogli ste ponovo da uđete.

Odmah si skapirao da nema ništa od prebacivanja u Drajbuer. Svi su te gledali tako strogo. Što im je pogled stroži to je kazna blaža.

Na scenu je prvo stupila moronka Molitorka koja je počela da davi poukama. Poštovanje na prvom mestu, na nasilje ne odgovarati nasiljem i slična sranja... Potom je rekla da će ti dati još jednu, poslednju šansu... Zaista poslednju. Moraš, pre svega, da napišeš molbu da ti se odobri tajm-aut. To je specijalno odeljenje u kom bi proveo šest nedelja. Tu rade izuzetni stručnjaci. Mogli bi da ti pomognu... da

nađeš svoj put. Tako nešto. Ali moraš da se složiš sa tim. Baš kao i Sandra. Sandra je bila prezadovoljna. Ona je plakala, smejala se, šmrkala...

Odmah sam potpisao. A i ti, kretenu moj. A šta sam drugo mogao da uradim? Sve je bolje od Drajbuera. A šest nedelja, pomislio si... Proći će i šest nedelja. Sandra se parkirala u dvorištu. Jebeno blato. Šta god da uradiš umrljaćeš svoje bele vans patike. I pantalone. U Petanžu ste živeli u stanu, ali ovde ste imali pravu kuću. Tako je govorila Sandra. Renovirani ambar, eto šta je! Možda je nekad bila čak i štala. Nalazi se praktično na kraju zaseoka. Eto zašto uvek ima blata. Selo u vukojebini, sve u svemu. Poneki seljak, podosta staraca i poneki izgnanik poput Sandre i tebe. U stvari, veće je od Petanža. A više se i oseća na užeglo ulje.

Sandra se smirila. U hodniku ti provlači ruku kroz kosu. I ludački se cereka. Ne možeš više da podneseš njeno ludačko cerekanje. Smeje se uvek isto. Šta time želi da kaže? Da joj je žao? Da je boli uvo? Nije uopšte važno? Ti si poludeo? Nek idu svi u tri lepe? Ili nešto drugo? Rado bi je upitao za značenje, ali već znaš odgovor. Odgovor bi bio opet ludačko cerekanje.

Ionako je opet na Fejsbuku. Šalje srculenca polovini muške populacije u Luksemburgu... Odgovara na svaku glupost... Jednostavno proba da smuva nekog frajera...

Zagrevaš baget picu u mikrotalasnoj. Pitaš čak i Sandru da li želi i ona. Kaže samo *Mmm!* Baš kao i njen osmeh. To bi moglo da znači bilo šta... Spremaš jednu i za nju. Stavljaš joj tanjir pored kompjutera. A ona će ponovo *Mmm!*

Svoju nosiš u sobu. I kesicu čipsa. I dve koka-kole.

Te prljave tapete u sobi si prekrio plakatima. Najbolje što si mogao. Tu i tamo bi ipak provirio po koji nasmešeni mesec, ovčica ili neka druga budalaština. To je ranije bila soba za decu. Sandra ne zna da zameni tapete. A ni ti. Očigledno. Eto zašto je tu bila gomila bezveznih postera. Krimosi i gomila zgodnih riba. Tu je i polica sa ponekom knjigom za školu. I tvoje nargile. Posred sobe, baš kul. Za tvoje prijatelje. Kad navrate... Sandra se nije protivila. Pod uslovom da pušiš samo duvan. To si i obećao... Sandra je baš guska... Uključuješ televizor i bacaš se u krevet.

Negde u blizini Severnog pola neki ljudi vade iz zaleđene vode ogromne vrše prepune račića.

TRI

Bila ti je potrebna čitava sedmica da otkriješ šta je zapravo tajm-aut. Ja sam to znao još prvog dana. To sam ti i rekao, ali nisi hteo da me slušaš. Pustio si da te nasamare. Ti novi profani. Toliko različiti od onih na koje si navikao. Nisu vadili tajm-aut iz usta, kao da u njega zaista veruju. Kao da ćeš se ti ponašati drugačije. Kao da će te to promeniti. Nova šansa, novi početak, sva ranija sranja zaboravljena... To te je strašno uznemirilo.

A ti? Ti si se čak i potrudio. Prve nedelje, pa čak i početkom druge.

Skoro uvek si nosio svoje stvari sa sobom. Kada je reč o matematici, tu si čak nešto i razumeo. Na primer razlomke. Shvatio si da se prilikom sabiranja mora potražiti zajednički imenilac. A isto tako i kod oduzimanja. A kod množenje mora da se... Baš si bio kreten. Bila ti je potrebna čitava nedelja, čak i koji dan više, da otkriješ da je tajm-aut zapravo novi zatvor. Zatvor u vidu nekakve škole. Zatvor u kom se čuvari tope od ljubaznosti. Ne može ih izbaciti iz takta ni

kada ih neko nazove *Matore kurvetine!* To je bio Adisov izraz. Ne tvoj. Tako je nazvao gospođu Šefer kad je pokušala da ga natera da glumi u predstavi. A on to nije želeo. On je bio ćutljiv, ali je ovde, pred celim odeljenjem, rekao da ne želi nikakvu ulogu. Nema on muda za to, rekao je. Nemaš hrabrosti, rekla je ona. On se onda izdrao na nju *Matora kurvetino!* Potom je prevrnuo jednu klupu. Istrčao je iz učionice. Gospođa Šefer nije pala u vatru. Krenula je da ga traži. Adis je morao da podigne klupu. Bio je kažnjen. Do kraja časa je mirno sedeo u klupi. Namrgođen. Šestarom je sebi urezao nešto na ruci. Do krvi. Čekao je da mu gospođa Šefer nešto kaže. Ona ga uopšte nije zarezivala. Posle časa je otišao da joj se izvini. To je zbog pilula, rekao je. Ujutro kada uzme pilule sve je u redu. Posle podne, kada njihov efekat oslabi ne može više da se koncentriše ... Gospođa Šefer ga je slušala. Poverovala je u njegovu priču. Ili se barem pravila da veruje u nju. Zapravo je to budalaština! Sto posto! Veruj mi, Adis je najobičniji kretan. A tu pilule ne mogu da pomognu.

A tu je i ... Širli! Pa? Da li ti se digao kurac? Meni se nadi-gne čim čujem njeno ime. Šir-li. Stvarno je vrh riba! A sela je baš pored tebe. I pored Adisa. Širli je sela između vas dvo-jice. U srednjem redu. U odeljenju nas je samo četvoro... Svako ima svoju klupu. A one su međusobno odvojene. Ne-kakvim tablama nalik na one na kojima se kače vaši crteži. I vaš nedeljni plan. I vaši didaktički ciljevi. I ocene koje ste dobili tokom nedelje. Sva sranja koja služe da se zatvor za-maskira. Ali te table ne idu do zemlje. Jao, jao! A tebi stalno nešto ispada sa klupe. Brisači mastila, gumice, lenjiri ... Ti si nestvarno trapav. Svaki put kada se sagneš da ih pokupiš

vidiš nešto. Širline noge. Noge od kojih zastaje dah. Uvek je u miniću ili u onim utegnutim plastičnim pantalonama. Mora da ti je strašno što ti je nadignut ceo dan... Šalu na stranu, ali Širli je gotovo uvek oskudno odevena, zar ne? A ono malo što ima na sebi rado pokazuje. Crvene tangice, crne brushaltere i slično. Eto zašto su je izbacili iz Mamera. Nemoj mi reći da ne znaš tu priču? Meni je sve ispričala još prvog dana! Čim je ugledaš počinješ da balaviš. Njenoj tadašnjoj razrednoj odande se smučilo da je gleda takvu. Tako vulgarnu. Rekla je da takva odeća ne priliči devojčici od trinaest godina. Širli joj je odgovorila da ona nije devojčica. I da gleda svoja posla. Ona se naljutila i pokušala da natera Širli da obuče neku majicu. Jednu od onih šljampavih XXL majica. Širli je to uporno odbijala. Razredna ju je povukla za kosu. Širli ju je oborila na zemlju, a onda pljunula. Potom je pobjegla. Nije se vratila ni kući ni u školu tri dana. Spavala je kod jednog prijatelja. Njemu je devetnaest godina, ako se ne varam. To mi je rekla Širli. A onda je namignula i prasnula u smeh. Kako bih shvatio šta zapravo znači „spavala”: kresali su se.

A onda je došla u ovaj institut. U ovu školu. Posle prvog tromesečja već je fasovala tajm-aut. Još mi nije ispričala zbog čega. A zašto nam je ispričala neke druge stvari, zaista nemam pojma... Prema tebi je uvek ljubazna. Ili barem u većini slučajeva... To je baš čudno... Možda misli da si ti... različit zato što joj se ne nabacuješ ludački kao Adis. Ali to je samo zato što nemaš dovoljno hrabrosti. Jer bi i ti voleo da je opališ. Baš kao i Adis. Kao i bilo koji drugi govнарčić u ovoj školi...

A možda je tako i zbog toga što uvek puši tvoje pljuge. Nikada i ne traži. Čeka da joj pružiš paklicu. A onda iz nje vadi cigaretu. Ne kaže ti ni hvala, nikada. Ali joj se na licu ocrta ona grimasa... nalik na smešak. Širli se povremeno ogrebe za cigare i kod drugih. Pre svega kod onih starijih momaka koji rade u radionici. A naročito kod Antonija. Ali u većini slučajeva, ne zna se zbog čega, pljuge uzima od tebe. Često smo sami kada pušite. Ja sam pronašao to super mesto. Iza velikog kontejnera za smeće na parkingu za zaposlene! Ko bi se samo odvažio da ode tamo... Tu nema žive duše. Baš sam sjajan. A dim izbacujete u veliku plastičnu flašu, baš kako sam vam i rekao. Zato što su Širli ukebali već pet puta. U početku ju je bolelo uvo za to. Jednom prilikom je čak izdahnula dim u lice jednom čuvaru, izjavivši kako ona ne puši. Drugom prilikom se prodrala da je pipka, a on je samo pokušavao da joj skine školski bedž. Otkada je u tajm-autu mnogo je pažljivija. Zato što ne želi da se vrati u Kirhberg. U Kirhbergu se nalazi ludnica za mlade, tvrdi. Tu do sada nije bio niko od tvojih prijatelja. U Drajbueru da, ali u Kirhbergu ne. *To je zaista jezivo mesto!* – kaže Širli. U potpunoj si izolaciji. Ne možeš da primaš posete mesec dana. Ne smeš da pušiš. A ako pobesniš, vežu te kaiševima za krevet i krknu ti injekciju. Baš kao u filmovima. Drajbuer, Kirhberg... Izgleda da je svuda kao na filmu, rekao si... i počeo si da se cerekaš kao lud. Da se praviš važan.

Širli je pobesnела kao ris. Sumnjaš u njene reči? *Ma ne, nikako*, rekao si. E onda ti je naredila da je gledaš u oči. To si i uradio... i istog trena pocrveneo, rođeni gubitnik! *Lažeš!* – rekla je ona. *Ne lažem!* – odvratio si. Nego... ne voliš da

gledaš ljude u oči. Nasmejala se. A onda se zakašljala jer je progutala dim. Kašljala je. I kašljala. A onda ... Mislim da si ti samo hteo da joj pomogneš. Da je potapšeš po leđima. Ali ona se iznenada pripila uz tebe. Snažno. Istini za volju to si i želeo... Već nedelju dana samo to sanjaš. Da li je to zaista Širli? Nema nikakve sumnje! U jednom trenutku je njena kosa pomilovala tvoj nos. Njene sise nalegle su na tvoje grudi. A kako je samo njihala kukovima i češala se o tvoju nogu... To je potrajalo... ni sam ne znam koliko vremena. U jednom trenutku si osetio toplinu. Neverovatnu toplinu. Zaurlao si. Zaurlao od bola. Opekotina. Negde na ramenu. Ali i na srcu. Na plućima... Na... Hteo si da odskočiš unazad, ali te je Širli čvrsto stiskala. Njen kašalj je nestao. Nasmejala se. Onaj blesavi smeh kakav je imala Sandra.

Razdvojili ste se. Pogledao si je svojim krupnim budalastim očima. Od Širline cigarete nije ostalo ništa. Samo mrvice žara na vrhu, ništa drugo. Širli se smejala. Bila je zadovoljna. Tebi su oči bile pune suza. Svakako zbog bola. Ali verovatno i zbog nečeg drugog. Ništa nisi rekao. Nisi znao šta da kažeš. Ja bih svakako znao šta da kažem. I ne bi se sve završilo na rečima. Ali ti? Ti si kukavica! Šta si uradio? Pružio si joj paklicu! Širli je odmahнула glavom. Može li da povuče dim tvoje cigarete? – upitala je. Snažno je povukla dim. Ali samo jedan, i odmah ti je vratila. Na cigareti je ostao trag karmina.

Biblioteka
European Union Prize for Literature

Tulio Fordarini
Amok
Luksemburška ljubavna priča

Preveo s italijanskog
Aleksandar Levi

Za izdavača
Vesna Odanović Kapuran

Urednica
Sandra Bakić Topalović

Lektura
PR Agencija Jasna Erčić
Sonja Šoć

Dizajn korica
Ljiljana Grbić

Likovno-tehničko uređenje
Kaligraf 994

Štampa
Caligraph, Beograd
2020.

Tiraž
1.000

Izdaje
ODISEJA, Dobračina 5, Beograd
tel. 011 2620-521
info@odiseja.co.rs
www.odiseja.co.rs